

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 14Co/508/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6112223900
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 04. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Podhorová
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2015:6112223900.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Podhorovej a členov senátu JUDr. Klaudie Koskovej a JUDr. Petra Priehodu, v právnej veci žalobcu POHOTOVOSŤ, s. r. o., so sídlom Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, zastúpeného Fridrich Paľko, s. r. o., so sídlom Bratislava, Grösslingova 4, IČO: 36 864 421, proti žalovanej Slovenská republika, Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Bratislava, Župné námestie 13, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica zo dňa 31. 01. 2014 č. k. 14C/303/2012-72, takto

rozhodol:

Potvrďuje rozsudok okresného súdu.

Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom okresný súd zamietol návrh žalobcu, ktorým sa domáhal voči žalovanému z titulu majetkovej škody sumy 175,- Eur a z titulu nemajetkovej ujmy sumy 55,32 Eur. O trovách konania rozhodol tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania. Prvostupňový súd po vykonaní dokazovania exekučným spisom Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 1Er/466/2005 zistil, že návrh na vykonanie exekúcie bol súdu doručený dňa 09. 08. 2005, poverenie vydal exekučný súd dňa 18. 10. 2005. Žalobca, v tomto konaní oprávnený, podal návrh na zmenu exekútora dňa 02. 11. 2009. Okresný súd vyhlásil exekúciu za neprípustnú a zastavil ju rozhodnutím zo dňa 30. 09. 2011, rozhodnutie bolo potvrdené v odvolacom konaní Krajským súdom v Banskej Bystrici rozhodnutím zo dňa 18. 04. 2012. Žalobca si uplatnil náhradu škody a náhradu nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 514/2003 Z. z. z dôvodu, že exekučný súd nerozhodol o zmene súdneho exekútora v zákonom stanovenej lehote. Okresný súd poukázal na tú skutočnosť, že exekučné konanie začalo do 31. 08. 2005 (09. 08. 2005), kedy v zmysle vtedy platného exekučného poriadku nebola stanovená žiadna lehota pre rozhodnutie o zmene exekútora, táto bolo zapracovaná do zákona č. 233/1995 novelou zákona č. 341/2005 Z. z. účinnou od 01. 09. 2005. Zároveň v zmysle prechodných a záverečných ustanovení konania začaté pred 01. 09. 2005 sa dokončia podľa práva platného do 31. 08. 2005, ak ods. 2 neustanovuje inak. V ods. 2 pritom § 44 uvedený nie je. Z toho prvostupňový súd vyvodil, že v uvedenej veci nebola zákonom stanovená lehota na vydanie rozhodnutia o zmene exekútora, nebolo preto preukázané porušenie povinnosti na strane žalovaného a preto súd návrh ako nedôvodný zamietol.

Proti rozsudku okresného súdu podal odvolanie v zákonom stanovenej lehote žalobca a to v celom rozsahu. Uviedol, že v konaní došlo k vadám, keď sa účastníkovi postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, že rozhodoval vylúčený sudca, že súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav, že súd neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonával navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich

skutočností, že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, že doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené a že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

V odvolaní ďalej žalobca vytýkal, že prvostupňový súd v zmysle odôvodnenia napadnutého rozsudku prejednal vec v neprítomnosti žalovaného a jeho právneho zástupcu postupujúc podľa § 101 ods. 2 O. s. p. preto, že sa žalobca bez ospravedlnenia na pojednávanie nedostavil. Uviedol, že žalobca riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania a uviedol aj dôležité dôvody, súd preto nemohol označeným spôsobom postupovať a vec prejednať v jeho neprítomnosti, inak mu odňal právo na konanie pred súdom. V podaní upozornil na to, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu na prejednanie a rozhodnutie, je potrebné z konania vylúčiť. Pokiaľ aj krajský súd nevzhladol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nemení to nič na tom, že v očiach žalobcu a objektívne aj v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Za okolností a s vedomím, že názor krajského súdu vo veci nestrannosti pre rozpor s rozhodovacou praxou iných krajských súdov, Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu neobstojí, že žalobca podal ústavnú sťažnosť pre porušenie jeho práva na nestranný súd, ktorej výsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu, nebolo prípustné, aby konanie pokračovalo ústnym pojednávaním, na ktorom konal a rozhodoval vylúčený sudca. Uvádza, že konečné (meritórne) rozhodnutie vo veci vydané vylúčeným sudcom neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu žalobcu na prerušenie konania, proti ktorému legálne pripustil odvolanie, pričom žalobca sa voči zamietnutiu návrhu na prerušenie konania odvolal. V čase zamietnutia žaloby nebolo právoplatne rozhodnuté o zamietnutí návrhu na prerušenie konania. Rozhodnutie označuje za prinajmenšom predčasné.

Tvrdí, že súd sa nedostatočne oboznámil s podmienkami, za ktorých je možné viesť konanie, keď ignoroval žiadosť žalobcu o zrušenie nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu. Nemal možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam žalovaného, z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal a zachytil ich v odôvodnení svojho rozhodnutia, nemal možnosť vyjadriť sa k dôkazom, ktoré súd vykonal a na ktorých založil svoje rozhodnutie. Došlo tak k degradácii zásady kontradiktórnosti, k porušeniu práva žalobcu na súdnu ochranu a k odňatiu jeho možnosti konať pred súdom.

V ďalšom sa vyjadruje ku skutočnosti, že vo veci sa neuskutočnilo ústne pojednávanie tvrdením, že v danej veci nebolo možné bez nariadenia pojednávania rozhodnúť. Aj týmto malo dôjsť k porušeniu práva žalobcu na kontradiktórny súdny proces. Namíeta, že žalovaný sa vo veci nevyjadril napriek výzve súdu a doručenému žalobnému návrhu, súd mal preto rozhodnúť o návrhu rozsudkom pre zmeškanie podľa § 153b O. s. p., keď skutkovým základom sa mal stať žalobcom tvrdý skutkový stav.

K samotnej majetkovej škode vytýka súdu, že úplne ignoroval všetky jeho tvrdenia o majetkovej škode, ktorá mu vznikla z titulu na udržiavanie a správu informačného systému a z titulu výdavkov. Rozhodnutie označil v tejto časti za nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov. Na pojednávaní mienil predložiť dôkazy o výške majetkovej škody prostredníctvom aj znaleckého posudku, ktorého vyhotovenie zabezpečil. Súd neprípustne skrátil dokazovanie na dôkazy vykonávané ex offio, žalobcu nepoučil podľa ustanovenia § 120 ods. 4 a neoznámil mu, že hodlá vyhlásiť rozhodnutie vo veci samej. Vytýka súdu, že nevysvetlil, prečo nekonštatoval, že došlo k porušeniu práva žalobcu na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Sám zistil, že o návrhu nebolo rozhodnuté v zákonom stanovenom čase a pre túto nečinnosť a nesprávny úradný postup nenašiel žiadne objektívne udržateľné ospravedlňujúce dôvody. Navrhol zrušiť napadnutý rozsudok a vrátiť vec na opätovné prejednanie.

Žalovaná sa k odvolaniu písomne nevyjadrila.

Krajský súd preskúmal vec v medziach daných ustanovením § 212 ods. 1 O. s. p., bez nariadenia pojednávania v súlade s § 214 ods. 2 O. s. p. Napadnutý rozsudok ako vecne správny podľa § 219 ods. 1, 2 O. s. p. potvrdil.

Odvolací súd po preskúmaní veci konštatuje, že prvostupňový súd vykonal vo veci dokazovanie v dostatočnom rozsahu, vykonané dôkazy správne vyhodnotil podľa § 132 O. s. p. a rozhodnutie

náležite v zmysle § 157 ods. 2 O. s. p. odôvodnil. Pokiaľ ide o postup prvostupňového súdu, nezistil tu odvolací súd žiadne vady a pochybenia vytýkané žalobcom v odvolaní.

Odvolací súd sa stotožňuje s rozsudkom okresného súdu, rovnako aj s jeho odôvodnením, ktoré považuje za vyčerpávajúce, zrozumiteľné a dostatočne jasné a presvedčivé.

Odvolací súd si preto osvojil dôvody napadnutého rozsudku okresného súdu a v zmysle § 219 ods. 1 a 2 O. s. p. na tieto v celom rozsahu poukazuje. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku reagujúc na odvolacie dôvody žalobcu odvolací súd uvádza, že záver okresného súdu o nenaplnení predpokladov zodpovednosti žalovaného za škodu považuje aj odvolací súd v celom rozsahu za správny, pretože žalobca nepreukázal tvrdý nesprávny úradný postup exekučného súdu v spornom exekučnom konaní. Z dôvodu, že odvolací súd je viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O. s. p.) pri posudzovaní veci sa zaoberal len námietkami žalobcu uvedenými v odvolaní a procesným postupom okresného súdu.

Odvolací súd považuje za nedôvodnú námietku žalobcu, že v prejednávanej veci rozhodol vylúčený sudca. Toto tvrdenie založil na argumente, že konajúci sudca je sudcom rovnakého súdu, ktorý mu ako exekučný súd svojím nesprávnym úradným postupom mal spôsobiť uplatnenú škodu. Súdna prax dospela k ustálenému záveru, že dôvod na vylúčenie sudcu nezakladá sama skutočnosť, že sudca má prejednať a rozhodnúť vec, v ktorej je žalovaným súd, na ktorom tento sudca vykonáva súdnictvo (napr. uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Nc/14/2010 zo dňa 31. 05. 2010); dôvodom na vylúčenie sudcu nie je bez ďalšieho ani to, že vykonáva súdnictvo na súde, ktorý údajne svojím nesprávnym úradným postupom v inej právnej veci založil zodpovednosť žalovaného za majetkovú škodu a nemajetkovú ujmu (uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/201/2013, 3Cdo/101/2013, 3Cdo/202/2013). O žalobcom vznesenej námietke zaujatosti zákonného sudcu riadne rozhodol nadriadený súd s tým, že zákonného sudcu z prejednávania a rozhodovania veci nevyvlúčil, zo spisu je zrejmé, že uznesenie nadriadeného súdu bolo účastníkom riadne doručené. Iné (nové) dôvody zaujatosti zákonného sudcu žalobca v odvolaní neuviedol.

K odvolacej námietke žalobcu, že mu okresný súd uskutočnením pojednávania v jeho neprítomnosti a vykonaním dokazovania exekučným spisom odňal možnosť konať pred súdom a porušil jeho právo na kontradiktórne konanie, nie je dôvodná. Zo spisu je zrejmé, že predvolanie na pojednávanie bolo doručené právnomu zástupcovi žalobcu riadne prostredníctvom pošty a včas poskytnutím zákonnej lehoty na prípravu pojednávania. Na pojednávanie v neprítomnosti riadne a včas predvolaného účastníka boli podľa odvolacieho súdu splnené zákonné podmienky v zmysle § 101 ods. 2 O. s. p. Dokazovanie v neprítomnosti účastníkov pozostávalo z oboznámenia s exekučným spisom, ktorý ako dôkaz navrhol vykonať samotný žalobca priamo v návrhu na začatie konania, sám bol účastníkom uvedeného exekučného konania a teda obsah exekučného spisu mu bol bezpochyby známy. Iné dokazovanie okresný súd nevykonával. K odňatiu možnosti žalobcu konať pred súdom nedošlo ani ďalším tvrdým postupom, v tejto konkrétnej veci totiž žalobca nepodal návrh na prerušenie konania, ani nepožiadal o zrušenie vytýčené termínu pojednávania. Odvolací súd nemá preto dôvod reagovať na námietku, podľa ktorej súd nemohol meritorne rozhodnúť skôr, ako nadobudlo právoplatnosť uznesenie, ktorým bol zamietnutý návrh na prerušenie konania a rovnako aj zrušenie termínu pojednávania.

K námietke, že vo veci sa neuskutočnilo ústne pojednávanie odvolací súd nezaujíma žiadne stanovisko, túto považuje za zmaťočnú, pretože pojednávanie vo veci uskutočnené bolo.

Ku skutočnosti, že sa žalovaná strana vo veci nevyjadрила napriek výzve súdu a malo byť rozhodnuté rozsudkom pre zmeškanie, odvolací súd uvádza, že vyjadrenie žalovanej strany bolo súdu doručené, rovnako bolo doručené aj žalobcovi a neboli splnené podmienky pre rozhodnutie rozsudkom pre zmeškanie v zmysle úpravy podľa ustanovenia § 153b O. s. p.

Pokiaľ ide o ďalšie dôvody, v zmysle ktorých sa prvostupňový súd nedostatočne vysporiadal s majetkovou škodou a nemajetkovou ujmu odvolací súd odkazuje na odôvodnenie prvostupňového rozsudku, ktoré považuje v tomto smere za dostatočné. Zdôrazňuje, že pokiaľ nebola preukázaná jedna zo základných podmienok pre vznik zodpovednosti za škodu v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. a to nepreukázanie tvrdého nesprávneho úradného postupu, bolo úplne nadbytočné a v rozpore so zásadou hospodárnosti konania skúmať ďalšie predpoklady, to znamená vznik škody a jej výšku

a príčinnú súvislosť, resp. vznik nemajetkovej ujmy, jej výšku a príčinnú súvislosť medzi tvrdeným nesprávnym úradným postupom, ktorý nebol preukázaný a výškou škody (nemajetkovej ujmy).

Odvolačný súd považuje rozhodnutie za správne v celom rozsahu a preto s poukazom na ustanovenie § 219 ods. 1, 2 O. s. p. napadnutý rozsudok potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 O. s. p. v spojení s § 142 ods. 1 O. s. p. tak, že žalovaný bol síce v odvolacom konaní v plnom rozsahu úspešný, avšak neurobil návrh na rozhodnutie o trovách odvolacieho konania, ani tieto mu zo spisu nevyplývajú a preto odvolací súd mu trovy odvolacieho konania proti žalobcovi nepriznal.

Rozhodnutie bolo prijaté hlasovaním senátu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.